

WIKBLAD, ANDERS

Åminnelse-tal öfver K. H.
hof-predikanten, prosten och
kyrkoherden i Örtomta herr Nils
Aurelius, vid dess jordfästning i
Örtomta kyrka d. 13 april 1810.

1810

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

AURELIUS, N

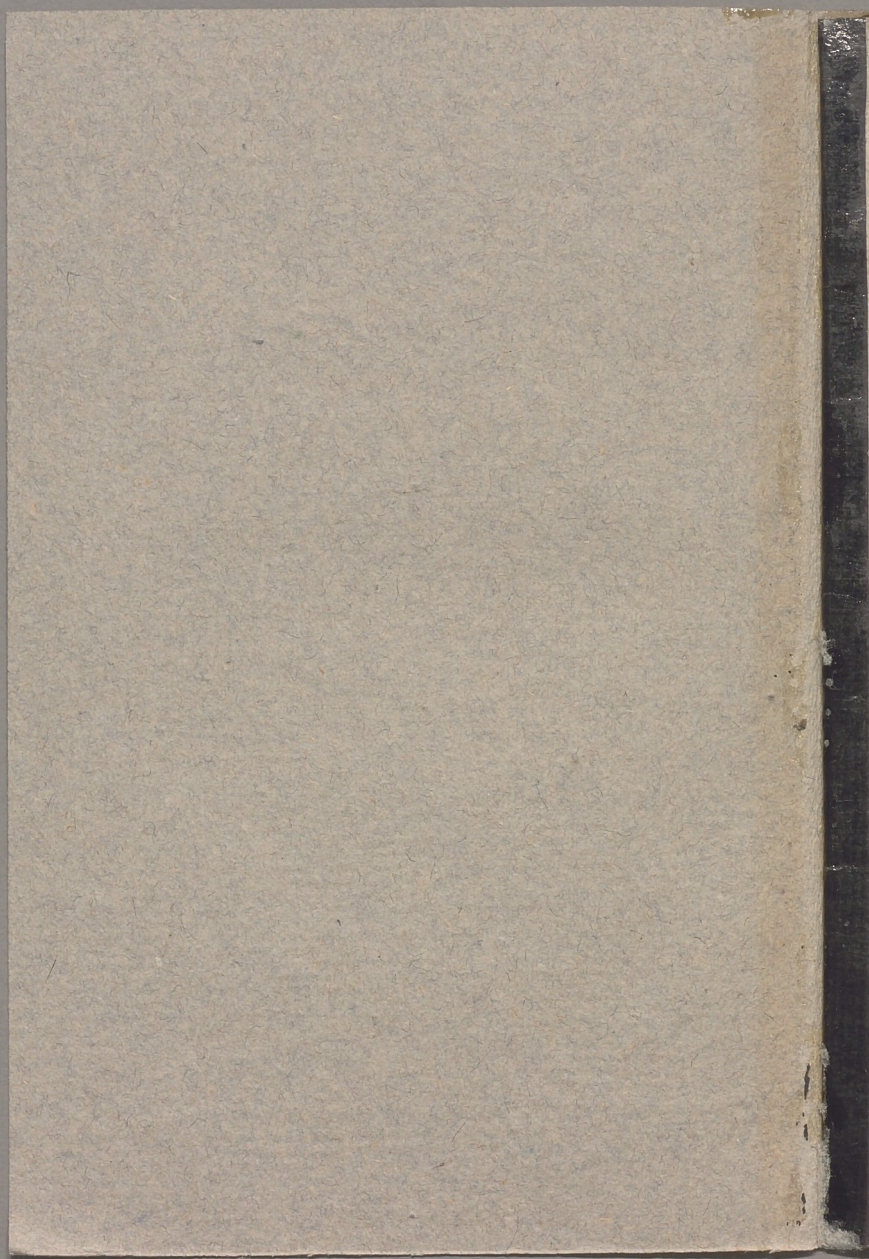
Sv. Saml.

Bioger.

Sv.

(Br.)

1700-1829

ÅMINNELSE-TAL

öfver

K. H. HOF-PREDIKANTEN,
PROSTEN OCH KYRKOHERDEN
I ÖRTOMTA

HERR

NILS AURELIUS,

Vid dess Jordfästning i Örtomta
Kyrka d. 13 April 1810,

af

ANDERS WIKBLAD,
Phil. Lector.

LINKÖPING, 1810.
Groth och Petre.

Biog.

Sw.

(Bn.)

700-1829

ANNALS OF THE

ROYAL CANADIAN MOUNTED POLICE

VOLUME 1

1871-1872

1873-1874

1875-1876

1877-1878

1879-1880

1881-1882

1883-1884

1885-1886

1887-1888

1889-1890

1891-1892

Stum, som sorgens, är den tystnad, hvilken min svaga röst nu afbryter. Förvåning, bestörtning och hemskasuckrar omgifva mig, och sjelf för mycket skakad af sorgliga minnen, sjelf för mycket rörd af det sorgliga tillfälle, som i dag samlat Oss uti detta Herrans hus, hvad kan och bör jag väl säga? Dessa tårar, som flyta och rättvist flyta; dessa blickar, som måla bedröfvelsen och en sann upprörd känsla, hvad tyda de? Hvad kräfver dem och vår hjertliga saknad, vår uppriktiga sorg? Kastom en blick på denna Bår, och den säger Oss allt; allt hvad hjertat, omhertan, vänskapen, förtroendet förlorat igenom denna Församlings vördade och älskade Lärares, i lifstiden Prosten *Nils Aurelii*, oförmodade och tidiga bortgång. Gud! om klagan utan knot är billig, om suckar öfver Din styrelse någonsin blifvit fälde, utan att vara förmätne och upprioriske, förlåt vår svaghet, om vi denna gång ej kunna hålla dem tillbaka,

om de frambringas, oaktadt den djupaste vördnad för Din vishet och dolda flyrrelse. Ho hafver känt Ditt sinne och kunnat gå in i Ditt visa Råds eviga, dolda beslut? ho hafver känt Dina vägar, som icke äro människors? Vi erkänne vår inkränkning och våge ej mästra Dig. — Men ovillkorligt, och Vi kunne ej motstå naturens röst och känslans bud, men ovillkorligt framtränga dock igenom vördnadens tyftnad, sorgens, saknadens, förlustens suckar. — Vi äre människor. Menkliga känflor misskännas icke af Dig, ömhetens och menklighetens vän. Äfven Du, min Frälsare, och detta höga efterdöme billigar ju hvarje tår af Oss, äfven Du fann hugvarelse i tårar vid en väns graf; Du blygdes ej att yttra hvad Ditt hjerta kände — och Vi, vi upphöre alltid att vara människor, när Vi blifve känslolöse för eget och andras lidande. Mången borrtgår obegräten. Flere i saknad af denna vänskapens helgade gärd, mången, emedan hans borrtgång hvarken är enskilld eller allmän förlust. Den som lefvat nyttig och älskad, den som Religion och Dygd kallat sin vän och sitt stöd, den som omkring sig

spriddt ljus, fällhet och glädje, han
 lemnar ej skådeplattan, utan saknad, han
 asträder ej ifrån banan, utan att vara
 följd af tårar, och hans åminnelse blir
 uti välsignelse. Än mer den, som med
 dessa heliga namn af förnuftets Tolk,
 Gudsfruktans mönster och menklighetens
 välgörare, förenar ännu dyrbarare af huld
 Måka, öm Fader, nitisk och trogen Lä-
 rare, än mer skall han vid sin död skör-
 da saknadens offer, ju mer han under
 lifstiden samlat kärlek, innerlig tillgif-
 venhet och högaktning. Ryckes denna
 vår Älskling tidigt, oförmodadt ifrån Oss,
 då man ännu lofvade sig af åldren, styr-
 kan, mödornas ännu icke kända, åt-
 minstone icke tryckande tyngd, längre
 varaktighet; ryckes han bort, då verk-
 samhet ännu var för honom ett behof och en
 vinning för andra; ryckes han bort, då
 fleres enda hopp hvilade på honom —
 O! då öka sig förlustens känslor, då be-
 stämmas ej dessas gränts inom ögon-
 blick eller ett svagt tolkadt Minne.

Den värdige Man, hvars stoft i dag
 begärt och får den sista åtgärd af vän-

skapen, den sista högtidliga gård af hennes saknad, var under alla dessa namn känd, älskad, högaktad. Ju lifligare den önskan sigit, att länge få behålla honom, ju mer han gjort sig förtjent af en odelad kärlek; dess större rätt begär hans hugkomst till vårt minne, dess heligare blifver pligten, att jemte hans bild återkalla hans förtjenster och hans förtjänst att samla dessa. Följom honom genom hans lefnadslopp, och vi skole häruti igenkänna både Dygdens och Gudsfruktans gemensamma medverkan att bereda och att tillvinna sig Guds och människors välbehag: Försynens välsignelse till framgång uti redliga bemödanden, och egen tillfridsfällelse att ej hafva att tacka en lycklig händelsernas sammanställning för sin fällhet, utan i medvetandet af fyllda pligter hafva berett sig dubbel njutning af en rättvist delad lycka.

Salig Herr Prosten *Nils Aurelius* inträdde i världen den 20 Junii 1760 af en slägt, som uti det sländ, till hvilket han sjelf lå väl genom födfven som eget val och förtjenster hört, gjort sig aktningvärd, känd och hugkommen. Hans Fader var

Kyrkoherden uti Askeby Församling Mag:r
Nils Aurelius, och dess Moder Fru *Elisabeth Retzius*. Att gifva sina barn lifvet
 är en ringa förtjenst mot den större, att
 lära dem värdera lifvet, vist njuta lifvet
 och Christligen genomgå lifvet. Hjertats
 och förståndets bildning hos sine barn ä-
 ro föräldrars dyraste pligt, och det red-
 baraste arf de kunna lemna dem. Uti en
 förnuftig och Christlig uppfostran grund-
 lägges denna odling, och denna framtida
 förmåga att sjelf kunna handleda sig,
 sjelf bereda sig hjertats och förståndets
 njutningar, som hvarje upplyst menniska
 anser att vara de dyrbaraste. Desse sal.
 Herr Prostens föräldrar underlåto icke
 att tidigt uppelda den gnista, som röjde
 sig hos denne välartade Son. Uti den
 enskilda undervisningen under deras e-
 gen handledning, inhämtade han de
 grundfattser, som verkade på hela hans
 framtida lefnad: känsla för Religion,
 Dygd och Sedlighet. Men hans kunn-
 skapsbegär kunde ej tillfredsställas in-
 nom kretsen af föräldrarnes hus. En
 rymligare skulle öppnas, och denna fanns
 vid Läroverket i Linköping. Han intogs
 uti Skolan derstädes 1763. Den vettgiri-
 ge vinner alltid vid den täflan, som all-

männa Läroanstalter bereda, och hvarje Yngling, med känsla af heder och aktning för sig sjelf, skall på flersaldigt fätt finna sig uppmuntrad. Huru sal. Herr Prosten begagnade den undervisning, som nitiske och ömme Lärare honom meddelade, vittnar den tidiga mognad i kunnskaper han vann, den tidiga stadga, hvarmed han befästade sitt hjerta emot villor och yra. Sjutton år gammal anfägs han nog erfaren, att utan äfventyr på en sliprigare bana vara sin egen handledare, då han år 1777 ifrån Linköpings Gymnasium med vederbörligt tillstånd afgeck till Upsala Akademi. Här fick han utan förbehåll öfverlemnna sig åt driften af sitt kunnskapsbegär, hvilket väl, förnämligast åt de kunnskaper, som framdeles skulle tjena och hedra honom som en värdig Lärare i Guds församling, men tillika sträcktes till flere, icke för en upplåt man umbärlige och likgiltige vetenskaper. Under denna flit, var ingen tid öftrig åt fysiolösheten, således också ingen åt duglöshetens yrken. Han var van att hålla en sträng räkning med sitt samvete, och kunde således ej falla in på ofedlighetens och yrans afvägar. Den stilla, anspråkslösa Dygd, som be-

ständigt igenom hela hans lefnad utgjorde stämpeln af hans character, fogligheten, mildheten i tal och uppförande voro äfven hans egenskaper såsom yngling; och jemte hans godkända insigter väckte för honom tillgifvenhet af Academiske Lärare, som synbarast yttrade sig uti de förtroender han fick att handleda flere af Landets förnämsta unga Ädlingar. Huru lycklig hans åtgärd härutinnan varit intygar den oafbrutna aktning han uppbar, och den kärlek han tillvann sig. Jag kan, utan fara att anses för Loftalare, fritt vitsorda sanningen häraf, då jag efter flere år, i samma Famille och till en del samma förnäma hus, hvarest Sal. Herr Prosten bildat en ibland Rikets nu för snille, smak och förstånds odling mest ansedde Herrar, hörde dagligen med tacksamhetens bifall hans sätt att vara och att undervisa omtalas. Men hvad? behöfver jag hämta långväga vitsord för denna Sal. Herr Prostens lyckliga egenskap, då närmare äro att tillgå? Uti den förnäma Famille, af hvilkens ädelmod slutligen Herr Prostens fullkomliga lycka bereddes, och af hvilken han

njöt oupphörliga prof af ynnest till sina dagars slut, nedlade han en förtjenst, som under hela nio år hvarken misskändes eller någonsin sedermera glömdes. Åt hans handledande öfverlemnade Högvälborne Herr Baron Öfversten och Riddaren JOHAN GABRIEL BANÉR på Björkvik, sin enda Son; förtroendet saknade ej en önskad framgång, och Sal. Herr Prosten gick ej utur detta förnäma Hus förr, än han uppburit en belöning, som alltid skulle vittna om hans erkända skicklighet. Redan förut hade han uppburit flere, som ådagalägga huru han var känd och värderad, och hvaraf han blott manades, att ytterligare göra sig förtjent af så fördelaktiga omdömen.

Redan ifrån sitt alvarsammaré inträde på kunskapernas bana, hade Sal. Herr Prosten fäst valet af sitt framtida kall vid Lärostandet. Det tillhör vårt tidevarfs lätt sinnighet och vana att skämta med det viktigaste och alvarsammaré, att icke förr tänka på, jag vill ej säga, bereda sig till ett värdigt inträde uti detta stånd, än då alla andra utfigter flocknat, och man tviflar om framgång

uti andra yrken. Häraf torde få härledas den afimak för Preste-Ståndet, och icke fällan den blott halfva duglighet, som röjes hos blifvande Prester, att de länge varit villrådige och ofta lättfinnige i valet af ett så viktigt kall. Så tänkte icke Sal. Herr Prosten. Han hade tidigt fattat sitt beslut; tidigt berett sig till dess värdiga fullföljande; tidigt underfökt de gäfvor Förfynen honom gifvit; tidigt uppöfvat dem, och alltid, under anhållan om Guds välsignande bistånd, nåd och kraft, varit sin förefatts trogen, att som en redelig Herrans tjernare icke ådraga sig deras ansvar, som göra Herrans verk förfumlige. Med dessa tänkesätt emottog Sal. Herr Prosten, af då varande Biskoppen i Linköping, sedermera Rikets Erke-Biskopp, H. Herr Doctor UNO von TROIL, Presta-Embetet den 16 Junii 1784, hvarvid han i följd af sin kända skicklighet kallades att vara Extra Ordinarie Regements - Predikant vid Kongl. Westmanlands Regemente, som uti sin då varande Chef vördade Hans Kongl. Höghet, Svea Rikes Arf-Furste FREDRIC ADOLPH, som med ytterlig Furstelig Nåd omfattade honom, då

han samma år den 7 October befullmäktigades att vara Hof - Predikant vid dess Fursteliga Hof. Visst hade de höga pligter, som åtfölja ett så dyrbart vedermale af en Furstes Nåd, lifvat Sal. Herr Prosten att frambära Sanningens ord inför det Fursteliga Hofvet, hade ej ännu heligare pligter förmått honom att i underdånighet söka och erhålla tjenstfrihet ifrån detta så ärofulla som viktiga kall. Han hade redan trenne år handledt högtbemälte Herr Baron och Öfversten BANÉRS Son. Nu var i detta affeende grunden laggd, ännu återstod att fullfölja sjelfva kunnskapsbyggnaden. I hvars händer kunde detta häldre anförtros, och af hvilken häldre emottagas, än af den, som i början gifvit förtroende åt Dygden, Sanningen och det ädla i den unga Elevens hjerta? Den som börjat odlingen kunde ju med bästa framgång vänta och frambringa utvecklingen?

Fortgången rättfärdigade detta hopp, och under följande Sex år, då han under en lysande tjenstgöring skulle berett sig Furstars Nåd, beredde han sig en ännu högre belöning, sitt hjertas bifall, öfver uppfyllda pligter uti den

ansvarsfulla uppfostrings omsorgen och undervisningsmödan till kunskapers och ädel sedlighets verkande i ett ungt hjerta. Hans oafbrutna nit och lyckligt nedlagda möda härutinnan belönades på ett utmärkt fätt, då efter Förfynens skickelse detta Örtomta Pastorat blef ledigt. Kännnd för lyckliga undervisningsgåfvor, var han lika fördelaktigt kännnd för sina ämbetsgåfvor, och Församlingens Patronus, Majoren Högvälborne Herr Baron SVANTE BANÉR till Ekenäs, gjorde i detta afseende rättvisa åt hans förtjenster, då han den 25 Maji 1790 kallade honom till Kyrkoherde härstädes, och hvilken Herre sedan med besynnerlig ynnest behagat gynna Sal. Herr Prosten, och nu med hela Församlingen delar en rättvis saknad öfver en aktningvärd Lärares tidiga bortgång.

Huru Sal. Herr Prosten ifrån 1792 då han tillträdde detta Pastorat, uppfyllt sitt dyra kall, huru han rätt förstått att dela Sanningens ord, och göra detta fruktsamt för hjertat till tålmod, tröst och hopp under menklighetens lidanden, huru han som Herde förstått att bereda sig sin ombetrodda hjordskärlek och aktning, derom vittna bättre än något af smickret lånadt beröm de tårar, som i dag allmänt rinna vid hans graf. Hans egen känsla för Religionen böd honom att alltid med varma och nit, med en ljuf

alfvarfahet intrycka dess heliga fanningar
 uti fina åhörars förftånd, och göra dem an-
 vändbara för hjertat och tillämplige i lefna-
 den. Enligt den lära han predikade androm
 ville han fjelf befinnas oftrafflig, och då han
 alldrig fkämdes vid Chriffti Evangelium, tve-
 kade han icke att lifligt tolka för fina åhö-
 rare den vigtigafte af alla Läror: Gud var i
 Chrifto och förfonade verlden med fig fjelf.
 Den fjelfgjorda Dygd, hvaruti den inbilla-
 de rättfärdigheten fätter fin förtjenft och sitt
 hopp, kullkafade han ända till grundvalen,
 och då han vifade att Chrifthus är oss af Gu-
 di gjord till visdom, till rättfärdighet, hel-
 gelse och förlossning, att ingen annan falig-
 hetsgrund kan läggas, än den fom laggd är,
 nemligen Jesus Chrifthus, bevisade han ock
 att uti ingen annan är falighet förlänt men-
 nifkor, fom fukka under fina andliga behof,
 och behöfva tröft och hopp. Så yr-
 kade han den dyra Förfonings- läran,
 med hvilken all vår falighets fak står eller
 faller, efter fom den tros och antages, eller
 förnekas och förkafas. Se honom under de
 öfrige pligternes utöfning, fom tillhörde
 hans Embete, och huru öm, förtrolig och
 ljuf var icke han? Vid den lidandes bädd,
 vid den tröftlöfes bekymmer, huru lifvade
 han icke hoppet och tron på Gud och För-
 fonaren: vid den fräckes förakt för fannin-
 gen, huru alfvarfamt dämpade han ej stolta-

heten och öfvermodet: vid den nödfältes suckar och rop, huru lättade han ejbördans tyngd och framkallade hoppfulla tacksamma blickar ur det af förtviflan nedflagna ögat. Emot Ungdomen, hvars sorgfälliga fostrare till Dygd och Gudaktighet han var, hvilkas oskuldsfulla hjertan han alltid aktade och vårdade, var Han en öm Far mera än Lärare. Emot de Äldre var Han en rådgifvare och vän och ett efterdöme i vandel — Emot alla mild, skonksam, och likväl sann. Hans lära vann derigenom förtroende, hans umgänge välbehag, och hans person ingaf tillika både kärlek och aktning. Hvad under, om han genom sådana egenskaper var tacknämlig i lifvet och är saknad efter döden? Må hans sista sjukdom vittna om de tänkesätt, han emot sig beredt. Med hvad oro emottogs icke första underrättelsen härom, med hvad bäfvande sorgfällighet gjorde man sig idkeligen underrättad om hans tillstånd. Emellan hopp och fruktan sväfvade alle. Tusende hjertan darade för hans lif; tusende suckar uppstego till Gud för hans räddning: och när denna förgäfves var förhoppad, när dödens bud kunngjorde att han icke mera var till, upplöstes den första hemiska förvåningens qvafda känsla uti tårar. Bittra flyta de nu, länge skola de flyta — och utmärka värdet af den man, hvars saknad och minne kräfva, nej fritt och frivilligt framkalla dem.

Förklarade Ande! under njutningen af den högre belöning, som intet menniskohjerta i dödligheten kan fatta, om du i lifvet här nedre såg dig belönt af menniskors tillgifvenhet, om också det icke nu felar i din fällhet, visst måtte likväl din blick med lugn förnöjelse finna äfven den lön uti det goda Du åstadkommit, och de välsignelser, som gjutas öfver ditt stoft. Den högre Veder-gällaren har redan belönt dig: vi löne dig genom minnet af dina lärdomar och efterföljden af din vandel: och denna skörd skall öka din fällhet, då Öfverherden famlar sina får, och tilltalar dig som undervist många till rättfärdighet: Du gode och trogne tjene-re, öfver det dig varit ombetrodt hafver du varit trogen, Jag vill fätta dig öfver mycket, gack in i din Herres glädje.

Men saknaden rörer ej blott dem, som uti Sal. Herr Prostens *Aurelius* älskat och förlorat en Lärare — Större och ömmare förluster har hans borrtgång väckt. Djupa och kan hända alldrig läkbara får har den upp-rifvit. Till Herr Prostens jordiska fällhet hörde, att han med den Maka, som alldrig tillfyllest kan beklagas, lefvat uti den Ijufva-fte ägta förening. Denna slöts d. 8 Junii 1792.

Hvad Sal. Herr Prostens genom sina dyg-der förtjente, fann och vann han uti den hul-da Maka Försynen honom beskärt uti Jung-fru *Catharina Elisabeth Brunkman*, Kyrko-herdadotter ifrån Konungfund. Om hvarje

menniska, som förstår att skatta huslig
fällhet, medgifver, att en förening, grund-
dad på dygd och älskvärda egenskaper
alltid knyter varaktigare band, än den
sinlighet och obetänksamhet fäst, och
att en Makas ljuftva umgänge mildrar lif-
vets qual, lättar mödornas tyngd och väc-
ker ömsesidig hog, att bereda hvarandras
fälla dagar, skulle hvar och en med så-
dana begrepp och sådan erfarenhet riktigt
anfett Sal. Herr Prostén i sin ägta samman-
lesnad för en den lyckligaste Man. Det
var han ock. Hvar och en som såg dessa
Makar, hörde deras förtroliga, ömma och
uppriktiga samtal, såg deras ömsesidiga till-
gifvenhet för hvarandra och det sköna uti
en under 18 år icke åldrad kärlek, in-
togs af högaktning för desse lycklige tvän-
ne, och skulle nödvändigt känna aktning
för ett Stånd, som bereder en sådan jor-
disk fällhet. Närmare och närmare fästas
deras hjertan vid hvarandra genom de
flere välartade Barn, 3 Söner och 4 Dött-
rar, hvarmed Gud välsignade deras ägten-
skap. Ömheten såg man ökad genom tåf-
lan uti huldhet emot vesse panter af ägta
tro och himlens välsignelse: Glädjen såg
man tillväxa med antalet af deras Barn och
utvecklingen af dessas egenskaper — Men
— när var glädjen beständig? när afvärj-
de ömheten det slag, som för alltid skall

fåra med oerfättlig sorg? Huru förbjuder oss icke vår egen uppriktiga sorg att vidröra detta ämne, och att ens försöka att teckna Er förlust — beklagansvärda Måka! beklagansvärda Barn! än mindre, att försöka att erbjuda tröst. — Hvad I förlorat, kännen I lifligast och ömmost. Hvem skall erfatta Eder förlust? Äro tårar, äro beklagelser gällande, dessa hafva vi redan gjutit, dessa gjuta vi ännu — men tröst — tröst, den kan Gud endast skänka. Mätte han, som är all hugsvalelles Gud, som läker de får, dem ingen menklig hand förmår hela, förlåna Er genom sin Anda den tröst, som bedröfvade hjertan fåfängt söka af verdens usle tröstfåre.

Ert hopp med förtroende vänt till Gud, som alltid varit och blifver Enkörs stöd och Faderlöses Far, skall finna uti Hans ord och löften en styrka för Edra hjertan, en tillflykt under bekymren, en tröst i sorgen, som skall uppehålla Er då allt annat faller och sviker. Under detta likväl vare det en källa till tröst, att I bevaren hans minne. Vid minnet af de föllå dagar han Er berett och med Er delat, vid minnet af hans dygder som Christen och som människa, vid minnet af den allmänna kärlek han njöt i lifvet, och den saknad han lemnade efter sig uti döden, njuten en tröst — hög och ren. — Den redliges gerningar följa honom efter, hans åminnelse blifver i välsignelse, och ge-

nom det I liknen honom i lifvet, skolen I bereda Er samma utgång, och träffa honom en dag der, hvarest förändring ej äger rum, hvarest ingen klagan skall höras, inga tårar fällas.

Salig Herr Prosten, som ägt en jemn och god hälfa, bibehöll också den till ungefär 14 dagar för sin död, då genom ådragen förkylning han angreps af en feber, som i början icke ansågs hotande för hans lif. Vare sig af styrkans känsla, eller af hopp om snar öfvergång, eller af ömhet för sin kära Maka och Barn, att låta en mindre fara — nog — sjukdomen ansågs ej äfventyrlig, förrän den var obotlig. Inflammatorisk trottfade den all ätgärd af de skickligaste Läkare — och döden — döden följde den 4 dennes, svedan Sal. Herr Prosten uppnått en ålder af 49 år, 9 månader och 16 dagar.

Så har Prosten *Aurelius* lefvat, så var han känd, så högaktad. Bevis på detta senare, utom hvad anfördt är, lemna de Stiftets då höge Styresman, nu varande Erke-Biskoppen, Högvördigste Doctor LINDBLOM, som kände förväl hans förtjenster i litterairt affeende, i synnerhet documenterade vid Prestmötet i Linköping år 1737, der Herr Prosten i egenkap af Respondens ådagalade utmärkt skicklighet och bevis af lärdom, för att lemna dem obemärkte, och nämnde ho.

nom derföre till Prost öfver sin Förfamling år 1801. Nu återstår blott hans minne. Vare det heligt ibland oss, så länge känsla för Gudsfruktan, rättkaffenhet, Dygd och ädelt hjerta råder på jorden. Och önskom af Förfynen att de tider ej komma då dessa känslor flockna. Emedlertid, och under våra bemödanden att likna honom i lefnad och död, sucke vi gemenfamt:

Hjelp mig, min Jesu! styrk mitt hopp,
 Håll mig fast vid din Lära,
 Och när fullbordadt är mitt lopp,
 Gif mig en evig ära;
 Min fjäl uti Ditt sköte tag,
 Min kropp ock lå på Domedag
 Oändlig fröjd beskära.

---

www.books2ebooks.eu